

Bewaar het Pand

Uitgave tot bevordering van de handhaving der oude Gereformeerde beginselen

MEDITATIE

De adeldom van de bedelstaf

"Zalig zijn de armen van geest; want hunner is het Koninkrijk der hemelen"

Mattheüs 5:3

Deze woorden van de Zaligmaker staan haaks op onze menselijke gedachten en gevoelens. Naar ons besef komen vooral mensen die veel bezitten en in aanzien staan in aanmerking om gelukkig geprezen te worden. De Heere Jezus zegt echter dat niet de rijken maar de armen welgelukzalig zijn. Daarbij moeten we wel bedenken dat het hier gaat om een bijzonder soort van armoede. Het gaat met nadruk over de armen van geest.

Wat zijn dat eigenlijk voor mensen? Wel, hun armoede raakt niet zozeer de buitenkant van hun leven, maar hun innerlijk. Letterlijk staat er in de oorspronkelijke tekst voor "armen van geest" namelijk "geestelijke bedelaars". We zouden kunnen zeggen dat het hier gaat over mensen die in geestelijk opzicht tot de bedelstaf zijn gebracht. Nu is de meest opvallende trek van een bedelaar dat hij niets bezit. Hij is straatarm! De armoede is zijn hele leven gaan beheersen. Iedere dag wordt hij aan zijn ellendige omstandigheden herinnerd en hij weet dat hij zal omkomen als hij de straat niet opgaat om te bedelen, om zijn lege hand op te houden. Zo zijn er ook mensen die in geestelijk opzicht bedelaars zijn geworden, omdat ze hun innerlijke armoede gingen inleven. Nu maakt de bijbel ons duidelijk dat ten diepste alle mensen straatarm zijn in Gods heilige ogen. Door de zonde zijn wij onze geestelijke rijkdommen kwijtgeraakt en missen we alles. Alleen . . . we zien dat van nature niet. We leven in de waan dat het er met ons nog niet zo slecht voorstaat. We zijn rijk en verrijkt en het ontbreekt ons aan niets. Maar als Gods Geest in ons

leven gaat werken, ontdekken we hoe arm wij eigenlijk zijn. We gaan inzien dat we in Gods ogen alles missen. We komen er achter dat we geestelijk niet aan een aantal dingen gebrek hebben, maar dat we straatarm zijn.

Wat gaan we dan missen, als we onze armoede voelen? We ontdekken dat we blind zijn, dat we geen echte kennis bezitten van God, van onszelf en van Christus. We gaan beseffen dat er bij ons geen mogelijkheden zijn om de blinde ogen van ons hart te openen. Daarom gaan we bedelen: Heere open U mijn ogen; leer mij wie Gij zijt, wie ik zelf ben en wie Christus is; geef mij verstand met goddelijk licht bestraald.

Eén van de dingen die ons ontbreekt is boven alles, gerechtigheid. In het licht van de Bijbel gaan we verstaan dat onze verhouding met God een verbroken verhouding is. We zien dat er tussen de Heere en ons bergen van schuld staan en dat wij die schuld nooit kunnen betalen. Er blijft niets anders over dan om als een bedelaar te vragen: Heere, verzoen de zware schuld, die ons met schrik vervult, bewijs ons eens genade!

We gaan ook heiligheid missen. We ontdekken dat ons leven vanaf onze geboorte niet overeenstemde met Gods geboden. We gaan inleven dat ons hart vol is met onreinheid.

We leren onze bedelaarshanden uitstrekken naar de Heere en smeken: schep mij een rein hart o, God en vernieuw in mij een vaste Geest! In één woord: we zijn God kwijt en dat gemis gaat branden in ons hart, omdat we voelen dat we God niet kunnen missen.

Zo komen we op onze knieën terecht en bidden: o, God, wees mij, de zondaar, genadig.

Dit bidden wordt ook bedelen genoemd, omdat een bedelaar geen recht heeft. Hij is afhankelijk van de ander, de gever. Zo is het ook met geestelijke bedelaars. Zij hebben niets in zichzelf, maar voelen ook dat ze Gods gunst niet hebben verdiend. Toch kunnen ze Hem niet loslaten, zulke bedelaars gaan op hun knieën voor Gods genadetroon. Hij voelt zich verbonden met de tollenaar die achter in de tempel stond.

En toch. . . zulke mensen noemt de Heere Jezus zalig. Daar begrijpt de wereld nou niets van. En die bedelaars zelf? Ze durven het ook niet te geloven. Ik . . . zalig? Ik voel me alleen maar arm en ongelukkig. Toch zegt de Zaligmaker, zalig zijt gij, als gij als een geestelijke bedelaar uw hand moet ophouden. En daar blijft het niet bij. De Heere Jezus voegt er ook nog een belofte aan toe: want hunner is het Koninkrijk der hemelen.

Wat dat Koninkrijk is? Het is het rijk waar God Koning is. Het rijk waarin de banden van de zonden en de dood verbroken worden. Het rijk waarin alleen gerechtigheid woont en verlossing te vinden is. Dat Koninkrijk is neergedaald in Christus. In Hem heeft God Zijn rijk opgericht in deze gevallen wereld. In dat Koninkrijk is geen armoede meer, maar alleen rijkdom. Waarin die rijkdom dan bestaat? Die bestaat in wijsheid, gerechtigheid en heiligmaking, ja, in een volkomen verlossing.

Deze onmetelijke schatten worden aan geestelijke belaaers toegezegd. Zij beseffen dat ze arm zijn aan kennis en inzicht. Maar deze Koning belooft hen de ogen te openen en wijsheid te schenken in de dingen van Zijn Koninkrijk.

Zij erkennen dat zij de gerechtigheid missen. Hij laat echter zien dat er bij Hem een onuitputtelijke rijkdom is aan gerechtigheid, aan vergeving van zonde en schuld. Zij staan met lege handen, die bovendien nog bevlekt zijn, omdat zij geen heiligheid bezitten. Maar bij deze Koning is een volheid aan heilige woorden en werken, aan heilige gedachten en verlangens. Hij wil hun hart reinigen en hen leiden op de weg der heiligmaking.

Ja, al de schatten van dit Koninkrijk wil de Zaligmaker uit genade aan bedelaars schenken! Die zaligheid ontvangen zij niet pas in de toekomst. Nee, in dit leven wordt al iets van deze rijkdom ervaren, al zal de volle betekenis van deze zaligspreek pas in de eeuwigheid beleefd worden.

Misschien zegt iemand: Die schatten ken ik niet, ook niet in beginsel. Ziet u dan uw armoede niet? Zou u niet gaan bedelen aan de troon van Zijn genade? In het koninkrijk van deze

Koning is het niet verboden om te bedelen. Hij heeft het zelf gezegd dat Hij juist op armen en verslagenen van geest wil neerzien en op hen die voor Zijn woord beven. Ja, mensen die zichzelf tot de bedelstaf brachten worden de edelen van Zijn koninkrijk. Bij de mensen onmogelijk, maar mogelijk bij God.

VAN DE REDACTIE

Inhoud

In dit nummer van ons blad is een meditatie van ds. A. Baars opgenomen over Mattheüs 5:3 "De adeldom van de bedelstaf". Ds. P. den Butter schijft een artikel naar aanleiding van de cartoons die zoveel onrust hebben gegeven in de arabische wereld. Ds. P. Roos schrijft over verminderend kerkbezoek. Ds. Tanis schrijft over de houding van man en vrouw in de gemeente naar aanleiding van 1 Tim., 2:8-10. Ds. K. Hoefnagel schijft in zijn vragenrubriek over verborgen zonden. Er is een samenvatting opgenomen van de afscheidspraak van ds. B. de Romph. Er is een persbericht opgenomen over de *themadag op Urk*.

Ontmoetingsdag

We willen u alvast de datum en de sprekers doorgeven:
D.V. Zaterdag 22 april in de Chr. Geref. Kerk te Werkendam

EEN AFSCHEIDSLIED VAN EEN SCHEIDENDE LEIDSMAN

Wie Hij is (de Rotssteen)

Mozes staat aan de grens. Niet slechts aan de grens van het beloofde land, maar ook aan de grens van leven en dood. Nog enkele ogenblikken en hij zal de berg Nebo beklimmen en daar zal de Heere hem van zijn post aflossen. Maar voordat het zover is, roept hij nog eenmaal zijn volk bijeen. De scheidende leidsman wil zich nog eenmaal tot het volk richten. Hij wil nog zijn laatste bevelen geven aan het volk, dat hij zoveel jaren geleid heeft.

Nadat de stammen Israëls zich verzameld hebben in de vlakke velden van Moab tegenover Suf heft Mozes zijn stem op en spreekt. In het beeld van de Rotssteen bezingt hij de lof des Heeren. "Ik zal, zo zet hij zijn zwannenzang in, "de Naam des Heeren uitroepen en onze God grootmaken".

*Wie is aan onzen God gelijk,
Die armen opricht uit het slijk?
Nooddruftigen, van elk verstoten,
Goedgunstig opheft uit het stof?
En hen verrijkt met eer en lof,
Naast prinsen, plaatst en wereldgroten?*

Ds. A. Baars

Sprekers: ds. M. Vlietstra, ds. K. Hoefnagel, ds. P. Roos en ds. L.W. van der Meij.

Verjaardagen

Ds. M.C. Tanis mocht de leeftijd van 77 jaar bereiken en ds. P. den Butter mocht 68 jaar worden. Wij willen hen van harte gelukwensen met de vermeerdering van hun jaren. We hopen dat het hen gegeven mag worden nog enige tijd voor te gaan in de kerken en bijdragen te leveren voor ons blad. Gods zegen toegewenst in alle opzichten voor het nieuwe levensjaar.

Verschijsning volgend nr.

Het volgende nummer van ons blad zal D.V. 2 maart 2006 verschijnen. Kopij graag binnen donderdag 23 februari.

AvH

Dit blad is een uitgave van de stichting Bewaar het Pand te Meerkerk. Verschijnt eens in de veertien dagen

COMMISSIE VAN REDAKTIE:

Ds. P. den Butter en Ds. A. van Heteren, Ds. K. Hoefnagel en Ds. J.M.J. Kieviet

ADRES VAN DE REDAKTIE:

Kopij voor het volgende nummer van "Bewaar het Pand" zenden naar:

Ds. A. van Heteren, Vlaak 10, 8321 RV Urk, tel. 0527-688978

ADMINISTRATIE:

P.J. Boers, Bergstoep 46C,

2959 AC Streefkerk.

Telefoon: 0184-669116.

Fax: 084-2220131.

Email: pand@solcon.nl

Girek. 70.43.50 t.n.v. Stichting

Bewaar het Pand te Streefkerk.

Abonnementsprijs € 8,50 per jaar.

Abonnementsprijs voor de Vere-

nigde Staten en Canada 8 dollar per

jaar. Advertenties € 0,37 per mm

met een kolombreedte van 6 cm.

Bij kontrakt korting.

ISSN nummer: 0166 - 4646

Hij wekt hemel en aarde op om God grootheid te geven, dat is Hem en Zijn Naam groot te maken en zijn afscheid van Israël is werkelijk hooggestemd. Mozes bezingt niet zijn eigen roem of glorie; hij zoekt geen zelfverheerlijking. Hij blikt terug en overziet de weg die de Heere met Israël gehouden heeft. Dan ziet hij, wie de Heere geweest is en nog is, en voor Zijn volk zal blijven. "Hij is de Rotssteen".

U had niet anders verwacht van Mozes. Iemand die zo hoog in eer en aanzien stond bij God en het volk, zou toch wel in lofverheffing eindigen. Van hem had de Heere gezegd: "Alzo is Mijn knecht Mozes, die in Mijn ganse huis trouw geweest is, van mond tot mond spreek ik tot hem, en door aanzien en niet door duistere woorden". Hij was toch de berg

opgeklommen en heeft in de tegenwoordigheid van de Heere verkeerd. De Heere was aan Mozes voorbij gegaan en hij had een glimp van Hem mogen opvangen; hij had de achterste delen van God gezien en zijn aanzicht was overgoten geweest met hemelse glans. Als u meent, dat het daarom een loflied is, hebt u het mis.

Zeker, Mozes was bevoorrecht. Hij was de knecht des Heeren en als zodanig had hij ook de gunsten des Heeren genoten. Maar vergeet niet, dat hij ook de andere kant van het leven gezien heeft. Hij heeft heel wat moeite en verdriet in zijn leven moeten trotseren. Op zijn 80^e jaar roept de Heere hem tot leidsman over Zijn volk Israël. En hoe heeft hij op zijn tocht door de woestijn niet de ontberingen en ontredderingen van het woestijnleven moeten doorstaan. En dan nog dat opstandige en murmurende volk, dat telkens weer in opstand kwam tegen het door God over hen gestelde gezag.

Toen dat volk weer in opstand kwam, omdat er geen water was, sloeg hij in zijn drift op de rots, terwijl hij spreken moest. Wie zou niet eens in toorn uitbreken? Maar omdat hij het bevel van de Heere niet gehoorzaam geweest was, zal Mozes het volk wel tot aan de grenzen van het beloofde land brengen, maar het land zelf niet binnengaan. Dat moet toch wel een bittere ervaring voor Mozes geweest zijn.

Daarom zou het ons ook helemaal niet verwonderen, als Mozes zijn leven beëindigd had met een lied, waarin weemoed en teleurstelling had doorgeklonken. Het zou niet vreemd geweest zijn, als Mozes zichzelf in zijn afscheidswoord in het middelpunt geplaatst had door te vermelden wat hij allemaal meegemaakt had en wat hij allemaal gedaan had. Mozes geeft geen opsomming van alles wat hem op die weg overkomen is. Hij laat straks wel de geschiedenis van dat volk in vogelvlucht de revue passeren en daarbij slaat hij de donkere bladzijden niet over. Maar hij doet dat niet om zijn daden in het licht te stellen, maar de trouw en de goedheid van de Heere te bezingen. Hij eindigt bij zijn afscheid van het volk ook niet in de mens, maar in zijn God, die de Getrouwe was en blijft. Zijn laatste woord is een lofzang op zijn God. *"Ik zal de Naam des Heeren uitroepen, geeft onze God grootheid!"*. **"Hij is de Rotssteen, wiens werk volkomen is"**.

Mozes heeft ze gezien op zijn reis door de woestijn, die massieve rotsgevaarten, die hoog boven het landschap uitstaken. Ze stonden daar als indrukwekkende zuilen, die de eeuwen trotseerden. Daar was al wat tegenaan gekomen, de regen en de wind, de stormen en de zandverstuivingen, de bliksem en de donder, maar ze stonden nog altijd onwankelbaar op hun grondvesten. Mensen waren eraan voorbij gegaan, die allang niet meer zijn; maar ze staan nog als predikers van de vastheid en de onwankelbaarheid van Gods trouw en onveranderlijkheid te midden van alles wat in de woestijn verstierf en verging. En in die machtige gevaartes ziet Mozes het beeld van zijn God. Bij alles wat wijkt en wankelt is Hij Dezelfde gebleven.

Nu die Rots is voor Mozes het beeld van de eeuwige God, van de Heere in Zijn onveranderlijke verbondstrouw. Hij is de Getrouwe, de Waarachtige, de God op Wie je aankunt. Zo heeft de Heere Zich betoond in de geschiedenis van Zijn volk. Waarin heeft die God Zich rijker en heerlijker geopenbaard dan in Zijn Zoon Jezus Christus, *"die gisteren en heden Dezelfde is en tot in der eeuwigheid"*. Hij is DE Rotssteen, de Enige, de Eeuwige. In Hem komen al de deugden van God tot openbaring. Zijn heiligheid, rechtvaardigheid, Zijn eeuwigheid en onveranderlijkheid, Zijn goedheid en barmhartigheid. *"Bergen mogen wijken, heuvelen wankelen, maar Mijn goedertierenheid zal van u niet wijken en het Verbond Mijs vrede zal niet wankelen, spreekt de Heere, Uw Verlosser"*.

Wat Hij doet

"Hij is de Rotssteen", zegt Mozes, **"Wiens werk volkomen is"**. Mozes vraagt hier aandacht voor het werk van de Rotssteen. Mogelijk klinkt die combinatie u vreemd in de oren. Een rotssteen die werkt. Passen die twee wel bij elkaar. Is er iets onbewegelijker en statischer dan een rots? Een rots komt niet van zijn plaats, terwijl werk toch in beweging is. Inderdaad, hierin schittert nu iets van de grootheid en heerlijkheid van God, dat Hij de Rotssteen, de Onwankelbare en Onveranderlijke is, maar tegelijk de werkende en de handelende God. Hij is niet de starre, onbewegelijke God van de heidenvolken. De God van Mozes is enerzijds de Onwankelbare en Onveranderlijke God, maar anderzijds de werkzame en vol activiteit

zijnde God voor Zijn volk. Mozes schrijft deze Rotssteen verschillende werkingen toe. In het vervolg van zijn psalm zingt hij van God de Rotssteen als de Levensoorsprong. In vs 18 lezen we: *"de Rotssteen die u gegeneerd heeft"*. Uit de rotssteen heeft men stenen gehouwen en daarvan huizen gebouwd en steden opgetrokken. Nooit zal er in enig zondaarshart enig leven zijn dan uit Hem. Hij is de Levensbron. *"Aanschouwt de Rotssteen waaruit gij gehouwen zijt"*, zegt de profeet Jesaja. Op een andere plaats spreekt hij van de Rotssteen als de levensonderhouder, want in vs 15 lezen we van *"de Rotssteen des heils"*. Deed God niet uit de Rotssteen water vlieten, zodat het volk en de beesten daaruit konden drinken en zo onderhield Hij hen in het leven. En in vs 31 bezingt hij de Rotssteen als de Levensbeschermers, want dan spreekt hij van de vijanden: *"Hun rotssteen is niet gelijk onze Rotssteen, zelfs onze vijanden rechters zijnde (onze vijanden mogen zelf oordelen)"*. In de schaduw van de rotsen vinden de reizigers bescherming en beschutting tegen de hitte van de zon en zo wordt het leven beveiligd. Welk een Rots is onze Heere. Gelden al deze dingen niet van de Heere, onze God? Hoe is Hij de Levensoorsprong van ons mensen, maar Hij is ook de Levensonderhouder en de Levensbeschermers. Hoe hebben de vromen van de oude dag de Heere niet bezongen als een Rots. We horen hen zingen: *"God is mijn Rotssteen en hoog Vertrek"*. *"Bezwijkt mijn vlees en mijn hart, zo is God de Rotssteen mijs harten en mijn deel in eeuwigheid"*.

Een Rotssteen, een Schuilplaats. Dat moet Mozes wel bijzonder aangesproken hebben. Hij had eigenlijk nooit een thuis gehad. Hij verkeerde wel aan het hof van farao, maar uiteindelijk was hij een vreemdeling. Maar temidden van de woestijnreis is de Heere voor hem een thuis, een woning geweest. De trouwe Verbondsgod was zijn onderkomen en onder Zijn vleugelen mocht hij bescherming en beschutting vinden. Maar Zijn bedreigingen worden ook vervuld. Daarvan getuigt de lange rij graven die in de woestijn achtergelaten werden. Mozes behoeft alleen maar aan zijn eigen graf – het niet ingaan in het beloofde land – te denken om te weten, dat de Heere nooit herroept, wat Hij eenmaal gesproken heeft. Dat we vanavond allen kwamen tot de belijdenis, die Mozes uit-

sprak bij zijn afscheid van het volk. Wat er wel gebeurd is, dat wij God vergeten hebben dagen zonder getal. Wij hebben het voor de Heere verdorven. O, wat moet Mozes van dit volk erkennen: *"Als Jeschurun vet werd, zo sloeg hij achteruit; hij liet God varen, die hem gemaakt had en versmaadde de Rotssteen onzes heils"*. Mozes moet het van Israël zeggen: *"de Rotssteen, die u gegenereerd hebt, hebt gij vergeten; gij hebt in vergetenis gesteld de God, Die u gebaard heeft"*. Maar ondanks dat is Hij de Getrouwe gebleven. Al heeft Zijn volk Hem verlaten, Hij heeft Zijn volk niet verstoten. Hij omringde ons dagelijks met Zijn goedertierenheden en genade.

Maar God heeft de zonde van Zijn volk bezocht aan Zijn eigen lieve Zoon Jezus Christus. Toen Hij was in de woestijn van Zijn lijden en sterven, was er geen toevlucht, geen onderkomen. Toen Hij aan het vloekhout op Golgotha uitriep: *"Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten"*, was er geen Vaderhuis met zijn vele woningen. Toen is Hij uitgestoten buiten de gemeenschap met Zijn Vader. Toen Hij riep in de bangste uren van Zijn leven, was er geen Rotssteen, waarop Hij Zich verlaten kon. Zo is Zijn kerk geworden tot een Rotssteen. Daarvoor moest Hij in deze wereld afdalen.

Hebt u deze Schuilplaats in uw leven al gevonden? Want wij, mensen, hebben geen vaste grond meer onder de voeten. Ons levenshuis is niet bestand tegen de stormen. Waar vind ik een vaste grond? *"Zie, zegt de Heere, Ik leg in Sion een Grondsteen, een beproefde Steen, een kostelijke Steen, Die wel vast gegrondvest is"*. Rotsen zijn diep in de aarde geworteld, daarom staan ze zo vast. Het bloed van het Lam Dat geslacht is, houdt het. Hij heeft een volkomen werk gedaan. Er kan niets van ons bij. En van dat werk, van die bemoeienissen van God met Zijn volk, zegt Mozes hier, dat het een volmaakt, een volkomen werk is. Eigenlijk staat er 'onstraffelijk', d.w.z. in wiens werk nooit enig gebrek of onvolkomenheid gevonden wordt. Daar mankeert niets aan. In geen van Gods werken. Niet dat Gods werk altijd is overeenkomstig onze wensen en verlangens. Niet alleen in het werk dat Israël aangenaam was en wanneer Hij het volk met enkel zegeningen tegemoet trad, maar ook als er kastijdingen en beproevingen waren. Ja, ook als de

Heere hen bezocht met tegenheden en straffen, was Zijn werk volkomen.

"Hij is de Rotssteen, Wiens werk volkomen is". Ons werk niet. Het was zwak en met veel gebreken. Maar dan mag ik toch zeggen, dat Zijn werk volkomen is. Dan kan die grote en hoge God gebruik maken van dat zwakke, gebrekkige werk van Zijn dienstknechten en er Zijn werk mee doen. Dat werk komt af. Dat is volkomen. Hij stelt Zijn bruid straks onbevlekt en onberimpeld voor het aangezicht van Zijn Vader. Dan zal ons werk in de Heere niet ijdel zijn. Nee, dat wil niet zeggen, dat dat ieder ten goede komt. Want het geloof is niet aller. *"Maar degenen die naar Zijn voornemen geroepen zijn, zullen zalig worden"*. Er zal er niet eentje achter blijven. Daar staat God voor in.

Is de arbeid aan uw zielen u ten goede gekomen? Hebt u leren buigen onder Zijn scepter. Hebt u zich leren uitleveren aan Zijn genade. Is de prediking u al tot zegen geweest, waardoor u uit uw zondegraf bent opgeroepen? Bent u met uw leven gekomen tot die levensbron. Buiten deze Rotssteen moeten we omkomen. We mogen ons nog zo veilig voelen, we kunnen nog zoveel zekerheden opbouwen. Maar buiten Christus is het nergens veilig. Behalve in deze Rotssteen.

Naar die Rots heb ik u gewezen. Ik heb aangedrongen, aangespoord om toch de toevlucht te nemen tot die Rotssteen. Ja, hoe kom ik erin? Ik kan mezelf er niet brengen. Ik kan er niet bij. Er zijn er ook in ons midden die het leerden, dat zij het in eigen kracht niet kunnen bereiken. Maar dat hoeft ook niet. Hij wil ons – evenals Mozes eenmaal – met Zijn hand in de kloof van de steenrots zetten. Hij doet niet iets, Hij doet niet veel, maar Hij doet alles. Want Hij verwierf niet alleen de zaligheid, maar Hij past dat heil ook toe aan het zondaarshart. In die enige Rotssteen ligt alle heil. Niets uit u, het al uit Hem.

Is het waar dat gij niets kunt? Dan juist is deze Rotssteen u van pas, want Hij doet alles. Alles **voor** Zijn volk en alles **in** Zijn volk. Zijn werk is een volkomen werk. Het wil zeggen: er hoeft niets van u bij. Er kan ook niets van u bij. Ik weet het: deze prediking is niet naar de mens. Deze boodschap doet pijn en wekt ergernis. Het valt niet mee te moeten horen, dat al uw werk onvolkomen is, zodat u alle bestaan in uzelf verliest, zodat u op al uw werk de dood moet schrijven. Toch is dit de

enige weg van zalig worden. We kunnen nergens op rusten dan alleen op dat volbrachte Middelaarswerk. Zo alleen krijgt Christus als een volkomen Zaligmaker gestalte in het hart van de Zijnen. Hebt u zo wel eens gedronken uit die milde heilsfontein? Hij is niet alleen de Levensoorsprong maar ook de Levensonderhouder. Dan kan de dorre woestijn wel eens een oord van bronnen worden. Als dan de wateren des heils over mijn ziel vloeien dan mag hij drinken en gelaafd worden. Wie van dat water mag drinken zal nimmermeer dorsten.

Dat Woord is verkondigd. Hoe menigmaal heeft de Heere Zijn dienstknechten tot ons gezonden met het vriendelijk en welgemeend aanbod van genade. Hoe vaak heeft de Heere niet geworsteld om uw zielen? Hoe vaak is in deze jaren het Woord van Christus aan uw hart gelegd? Hij komt in de prediking tot ieder die het Woord hoort. Wat doe je ermee? Laat je Hem maar roepen? U bent er nog nooit mee in de schuld gekomen. Het bracht u niet aan Zijn voeten? Het liet u koud en ongevoelig, ja het wekte vijandschap en ergernis bij u op. Of mogelijk stemde u met het gepredikte Woord in of het misschien nog wel dieper en zwaarder of hoe ook wilde horen – maar dat alles zonder dat het van binnen wat uitwerkte. Het heeft nog nooit een verbroken hart en een verslagen geest bij u gewerkt.

Als u zo voortleeft, dan zal het nog eenmaal tegen u getuigen. *"Hoe zullen wij ontvlieden de toekomstige toorn, zo we op zo grote zaligheid geen acht slaan"*. Bekeert u en leeft! Het kan nog, en het mag nog! Het is nog het heden der genade. Het is zo aanbevelenswaardig. In die Rots bent u veilig. De hitte van Gods toorn tegen de zonde kan er niet in doordringen. De hagelstenen van Zijn gramschap kunnen me daar niet treffen. De vloek der wet heeft geen macht meer over me. De pijlen van de boze kunnen me niet raken. Zo volkomen is het werk van deze Rotssteen, dat niets en niemand me kan scheiden van Zijn liefde. Zelfs in het uur van mijn dood ben ik daar veilig.

Gij toch, Gij zijt hun roem, de kracht van hunne kracht, Uw vrije gunst alleen wordt d' ere toegebracht.

Wij steken 't hoofd omhoog en zullen d' eerkroon dragen,
Door U, door U alleen, om 't eeuwig welbehagen.

Na de dienst sprak ds. B.L.C. Aarnoudse als consulent en afgevaardigde van de classis Utrecht, ds. W.F. Jochensen namens de plaatselijke kerken, burgemeester mevr. E. Boot

namens de plaatselijke overheid en ten slotte voerde oud. H. Blokland het woord namens kerkenraad en gemeente.

Ds. B. de Romph.

HOUDING IN DE GEMEENTE

Man en vrouw

We weten dat tot de gemeente behoren mannen en vrouwen, jongens en meisjes. Het zijn doop- of belijdende leden. Dit is volledig naar de Heilige Schrift. Het is ontleend aan de Bijbel. Het gedeelte wat nu de aandacht heeft, nl. 1 Tim. 2:8-10, is een gegeven waaraan we niet voorbij kunnen gaan. Heeft Paulus in de eerste verzen van hoofdstuk 2 gezegd wat er in de samenkomsten van de gemeente moet gedaan worden, nl. het bidden voor alle mensen, nu geeft hij door hoe de houding moet zijn in de gemeente. Zijn schrijven begint zo: "Ik wil dan." Opvallend is het dat de apostel gebiedt met autoriteit hem door Christus gegeven. De mannen moeten bidden in alle plaatsen, opheffend heilige handen, zonder toorn en twisting. Dit heeft allereerst betrekking op het gebed in de gemeente. Het bidden met opgeheven handen is één van de gebedshoudingen die wij tegen komen in het Nieuwe Testament. In deze houding, nl. het bidden met opgeheven handen, belijdt de oprechte bidder zijn vertrouwen op de Heere. Hij strekt als het ware zijn handen al uit naar de vervulling van de bede die hij vraagt. Welk een symboliek spreekt hier. Paulus wijst er ook op, en dat met klem, dat die opheffing geen leeg gebaar mag zijn. De handen die opgeheven worden moeten "heilige" handen zijn. Handen die toegewijd zijn aan de Heere en geen handen die bezoedeld zijn door toorn en twisting. Geen handen die vandaag gevouwen zijn en morgen tot gebalde vuisten zullen worden. Daaraan dient gedacht te worden. Er moet bij geleefd worden. Het gebed voor bewaring en om de rechte gezindheid te kennen behoort er te zijn, zonder toorn, zonder twisting. Terecht is gezegd: vuile handen kan men niet opheffen naar God in de verwachting en met de begeerte dat daarin hemelse schatten van gebedsverhoring worden gelegd. Wat zijn het bloed en de Geest van de Heere Jezus toch

steeds nodig tot levensreiniging en levensheiliging. Het is onmisbaar voor alle plaatsen waar bidden vereist wordt. Overal behoort er de ware gezindheid te zijn, de oprechte houding. Welk een levenseis. Welk een voortdurende taak. Hebben nu mannen te luisteren naar het gebod, Paulus gaat de vrouwen niet voorbij. We kunnen het lezen in de verzen 9 en 10. Paulus benadrukt hoe hun verschijning dient te zijn. Nu wil dit niet zeggen dat hij een extra woord voor de vrouwen nodig acht. De vrouw is zeker naar de scheppingsorde van de Heere anders dan de man, maar niet minder dan de man. Zij kan door haar verschijning heel wat bewerkstelligen. Het staat ons in Gods Woord beschreven. Daar de zonde zo veelzijdig kan werken, houdt het gesproken woord door Paulus veel liefde in. Zo dienen wij eraan te denken. Zo moet het bij ons overkomen. Want over zijn woorden is al heel wat gediscussieerd. Men heeft Paulus zelfs tweeslachtigheid verweten. In de ene brief zou hij zo schrijven en in de andere brief weer anders. Er zijn uitleggers die menen dat 1 Tim. 2:9 en 10 niet van Paulus kan zijn, maar van een leerling van Paulus, die de klok terug heeft gezet en typisch Joods over de vrouw heeft geschreven. Dus voor ons zou het dan geen betekenis hebben. We zouden er niet naar behoeven te luisteren of te handelen. Het is ook hopeloos ouderwets. Maar wij dienen uit te gaan van Gods onfeilbaar Woord. Dat Woord staat boven de tijd en geldt voor alle tijden. Schriftgetrouw dienen we te leven en te handelen. Het moet ook blijken in onze levensstijl. Daarin moet gezien worden bij wie men wil behoren: bij het verbondsvolk of bij de wereld. De opmerking wordt wel eens gehoord: het zit niet in de kleding, maar het komt op het hart aan. Op zich is dit waar. Het komt op het hart aan. Maar vanuit het hart zijn de uitgangen van het leven, zegt de Heere. In handel en wandel wordt wat gezien. Als het goed is willen we het schema van de wereld niet kennen, haar levenspa-

troon niet hebben. Het Woord zegt: "en gij geheel anders." In Zefanja 1 lezen we van het zich kleden met vreemde kleding en dat was een doorn in de ogen van de Heere. We kunnen de vraag stellen: was die kleding nu zo erg? We moeten echter zien wat daarachter zat: de Egyptische en Assyrische mode die in Juda waren binnengedrongen. Dat was niet alleen een kwestie van kleding, maar ook van levensstijl. We moeten onthouden dat we bij Juda en bij de andere volken niet te doen hebben met een nationale tegenstelling maar met de tegenstelling van Genesis 3. De tegenstelling van vrouwenzaad en slangenzaad. Willen we vandaag naar het Woord van de Heere leven, dan komen we nogal wat tegen. Zelfs uit eigen kring. Soms wordt verachtelijk gesproken over refo's of op een bepaalde manier over de hoedjeskerk. Wie dit doet, vergeet dat de gedragen kleding en het op hebben van een hoed voor de diensten gezien werd bij het voorgeslacht. Het was zelfs bij alle gezindten gewoonte. Dat het nu nog gezien wordt, geschiedt niet om te provoceren, te profileren of om dit te doen vanuit een starre traditie. Ik geloof dat we niet te ver gaan wanneer we denken aan de tekst: "die Mij eren, zal Ik eren." Dit geldt ook de levensstijl en de levenshouding. Zeker moet niemand menen, dat men er op deze wijze is, wanneer men zich gedraagt naar het Woord van de Heere. Het woord van Paulus dient voluit gehoorzaamd te worden, er dient naar geleefd te worden door allen. Paulus spreekt tot het hele vrouwelijke geslacht, tot jongeren en ouderen. Als hij hen aanspreekt gebruikt hij geen lidwoord. Het woord van Paulus moet ook goed verstaan worden. Een vrouw mag er zeker goed en verzorgd uitzien. In de Bijbel komen we het tegen. Slordigheid is tegen het Woord van de Heere. Een vrouw of meisje moet er niet op uit zijn om op te vallen, of het zoeken in een bepaalde verschijning of optreden, om zo mee te willen doen en mee te tellen. Haar adel, zegt Paulus, moet bijzonder blijken in het doen van goede werken. Een christin zei eens tegen mij: ik heb aan de Heere gevraagd wat ik moest gaan doen toen de zorg en de verzorging thuis minder werd. De Heere wees mij op dit woord: de zuivere en onbevleete godsdienst voor God en de mensen is deze: wezen en weduwen bezoeken in hun verdrukking en

zichzelf onbesmet bewaren van de wereld, Jakobus 1:27. Zij mocht het in praktijk brengen. Na haar overlijden werd in haar portemonnee een briefje gevonden met deze tekstwoorden. Regelmatig werd zij eraan herinnerd

om het te doen. Het werd voor haar een liefdewerk. In alle stilte! Een voorbeeld in haar doen maar ook in haar kleding en haardracht.

M.C. Tanis

AANDACHT VOOR DE GAVEN VAN DE HEILIGE GEEST (4)

We moeten onderscheiden tussen enerzijds het werk van de Heilige Geest en anderzijds de gaven van de Heilige Geest, zo zagen we de vorige keer. Het werk van Gods Geest is onmisbaar voor de zaligheid. Als ik buiten het werk van de Heilige Geest ben, dan lig ik nog voor eigen rekening. Dan heb ik nog een onveranderd hart en een onvernieuwd leven. Dan bezit ik nog een stenen in plaats van een vlees hart. Dan is het werk van de wedergeboorte in mijn leven nog niet voltrokken. Dan heb ik geen deel aan Christus, in Wie alleen de zaligheid is. Immers, de apostel Paulus schrijft aan de gemeente van Rome dat, zo iemand de Geest van Christus niet heeft, Hem ook niet toekomt. Dan mis ik tevens het getuigenis van Gods Geest dat ik een kind van God ben. Zó fundamenteel en onmisbaar is dat werk van Gods Geest. Ontroerend schrijft de Catechismus over het werk van de Heilige Geest in zondag 20, namelijk *"dat Hij mij gegeven is, opdat Hij mij door een waar geloof Christus en al Zijn weldaden deelachtig make, mij trooste en bij mij eeuwiglijk blijve."* Hier geeft Gods Kerk getuigenis Wie die aan haar geschonken Geest van God is en wat Hij in haar en voor haar doet.

Geesteswerk en Geestegaven

In het vorige artikel wees ik al aan dat we niet op deze wijze over de gaven van Gods Geest mogen spreken. Van die gaven, beschreven onder meer in Rom. 12, in 1 Kor. 12 en in Efeze 4, geldt niet dat ze noodzakelijk aanwezig moeten zijn met het oog op de zaligheid. Ik wil dat nog eens duidelijk stellen. Er is in onze dagen veel aandacht voor de zogenaamde Geestegaven, de charismata. Allerlei cursussen worden aangeboden en conferenties worden gehouden. Wanneer ik de uitnodigingen lees, zie ik dat ze vooral gericht zijn op het ontvangen van ervaringen, op het hebben van "een rijkere ervaring van de Geest". De nadruk ligt met name dus op dat-

gene wat ervaren wordt. De emotie en de ervaring moeten gestimuleerd worden. Daarbij is men vooral gericht op de bijzondere (moet ik zeggen: sensationele?) gaven als de genezing van zieken en het bezigen van tongentaal.

Ik vrees dat bij dit accent op de gaven van Gods Geest (of wat men als zodanig wil aanmerken) het 'gewone' werk van de Heilige Geest overgeslagen wordt. Of in ieder geval (gemakshalve) verondersteld wordt. Als de Heere Jezus over het Geesteswerk spreekt, dan doet Hij dat in het verband van de noodzaak van de wedergeboorte [Joh. 3] of van de nodige overtuiging van zonde en ongeloof [Joh. 16]. Zelfs in het Oude Testament al wordt het werk van Gods Geest in verband gebracht met de levendmaking [Ezech. 37], met de reiniging van de harten [Ezech. 36] en met het schenken van geestelijke vrucht waar die niet was [Jes. 44]. Wanneer horen we David hartstochtelijk bidden om de Heilige Geest? Als hij zich in schuldverslagenheid tot de Heere wendt [Psalm 51]. En wat zien we als de Heilige Geest op de grote Pinksterdag wordt uitgestort? Dan is Zijn eerste arbeid het bewerken van een diepe schuldverslagenheid, zodat de roep klinkt: *"Wat zullen we doen...?"* [Hand. 2].

Trouwens, dat werk van Gods Geest vindt niet alleen in de aanvang van het geestelijke leven plaats. Het is diezelfde Heilige Geest die Gods kinderen ook in het vervolg van die weg wel klein weet te houden. Romeinen 8, dat rijke hoofdstuk over de Geest der aanneming, wordt direct voorafgegaan door het aangrijpende Romeinen 7, waarin de strijd tussen Geest en vlees centraal staat. Waar we het de apostel horen uitroepen: *"Ik, ellendig mens..."* Eén keer wordt de Geest nadrukkelijk genoemd in dat zevende hoofdstuk van de Romeinenbrief. Het is wanneer het gaat over het sterven aan de wet en het leven voor de Heere.

"De Geest des Heeren is op Mij!"

Denk niet dat ik zou bedoelen dat de gaven van Gods Geest in het leven van Zijn kinderen geen aandacht mogen ontvangen. Integendeel. We hebben eerder gezien dat de apostel er in diverse van zijn brieven heel nadrukkelijk over spreekt. Maar we moeten die gaven wel in de goede orde bezien. Als er geen hartvernieuwende genade is, als ik niet als een verloren zondaar door de Heere ben gered, als ik niet als een goddeloze ben gerechtvaardigd – dan is alle spreken over de gaven en alle actie die op de ervaring daarvan is gericht, leeg en ijdel. Dan is het ten diepste alleen maar bedoeld om er zelf mee iets te zijn en om mijn godsdienstig gevoel te strelen, misschien wel om mijn sensatiezucht tevreden te stellen. Enkele weken geleden preekte ik in eigen gemeente enkele keren over Lukas 4, de geschiedenis over de Heere Jezus in de synagoge van Nazareth. Ik bedenk op dit moment dat in die geschiedenis ook een les ligt met betrekking tot ons thema. Met een variant daarop kunnen we zeggen, dat de mensen daar uit waren op de ervaring van de gaven van de Heere Jezus. Daar wilden ze graag getuige van zijn: *"Medicijnmeester, genees Uzelf! Al wat wij gehoord hebben dat in Kapernaüm geschied is, doe dat ook hier..."* Ze wilden gestreeld worden in hun zucht naar emotie en ervaring. Een wonder van genezing, ja dat wilden ze. Als ze dat toch eens zouden meemaken, in hun eigen synagoge. Dat zou nog eens een geestelijke oppepper zijn...

Maar met al hun enthousiasme gaan ze voorbij aan de prediking van de Heere Jezus. Terwijl Hij nu juist met de boodschap van de Heilige Geest tot hen komt: *"De Geest des Heeren is op Mij..."* Maar let wel: het is een boodschap voor armen en gebrokenen, voor verslagenen en gebondenen. Voor dezen is Hij gekomen. Om hen te verlossen en hen van hun boeien te ontdoen. Om aan hen het Evangelie te verkondigen. Maar helaas, zulke mensen waren er in Nazareth niet. En dus gaat de inhoud van deze boodschap aan de synagoge-gangers voorbij. Die vindt geen aansluiting op hun hart. En zo gaat de grote weldaad van Gods welbehagen en van het jaar van Gods welbehagen aan hen voorbij.

Ik heb grote vrees – en meer dan dat – dat alle gerucht en gedruis over

"Meer van de Geest", "Actie Geestdrift", etc. te vergelijken is met de opwindende in de synagoge van Nazareth. En hoe aangrijpend - waar het op uitliep, laat die geschiedenis zien. Uiteindelijk op het allerergste: "maar Hij, door het midden van hen doorgaan zijnde, ging weg." Waar de Heere Jezus geen Zaligmaker van zondaren kan zijn, daar vertrekt Hij. Want daar kan Hij niets doen. Ondanks alle godsdienstige emotionaliteit en religieuze ijver, is er slechts ongeloof en vijandschap.

De tendens die ik hier schets, beperkt zich niet tot de charismatische hoek van de pinksterbeweging. Ze dringt door in onze eigen gereformeerde gezindte. Ze dringt door ook in onze en andere kerken die zich tooien met de naam 'gereformeerd'. Vorig jaar verscheen er een boek dat de titel heeft 'Meer dan genoeg'. Ik verwijst

graag naar de lezenswaardige bijdrage van prof. J.W. Maris daarin, getiteld 'Charismatisch signalement'. Hij roept daarin op om de geesten te beproeven. Behoort dat immers ook niet tot de geestelijke gaven, zoals ze in 1 Kor. 12 worden genoemd: "... onderscheidingen der geesten". De apostel Johannes vermaant in zijn eerste zendbrief tot hetzelfde: "... beproeft de geesten of ze uit God zijn" [1 Joh. 4: 1]. Dat is onze taak!

Ondertussen wordt het wel tijd om over de echte gaven van de Heilige Geest te spreken. Paulus noemt ze immers. Ze waren er in zijn tijd. En ze zullen er nog zijn! Welke? En met welk doel? Daarover de volgende keer Deo volente. Waarschijnlijk in een slotartikel.

J.M.J. Kieviet

KERKBEZOEK

Bij de behandeling van allerlei vragen die tijdens de visitatie gesteld worden, wil ik mij niet binden aan de volgorde zoals het reglement deze aangeeft. Ik houd me niet aan een bepaalde opzet als het gaat om de verschillende vragen.

Vandaag iets over de opkomst van de gemeente onder de diensten des Woords. De vraag naar het kerkbezoek wordt duidelijk aan de orde gesteld. Vanzelfsprekend. Het is een wezenlijk element in het gemeentelijke leven. Hoe leeft de gemeente mee met de wekelijkse verkondiging?

Rond dit thema bestaat een zekere verlegenheid. Veel kerkenraden zitten ermee dat de diensten steeds minder belangstelling trekken. Het kerkbezoek taant en neemt af. Meestal wordt dit als een negatief verschijnsel aangemerkt, maar dat is niet altijd zo. Er zijn ook wel ambtsdragers, die de zondagse trouw in de diensten minder negatief beoordelen.

Hoe zou het komen, dat de kerkdienst met de preek niet meer zo hoog wordt aangeslagen? Er zijn meerdere oorzaken te noemen.

Modern bezwaar

In de eerste plaats leven we in een visueel ingesteld tijdperk. Het is nu eenmaal zo dat velen, ook binnen onze kerken, opgegroeid zijn met de Televisie. Showmasters beschikken over allerlei middelen om de aandacht

van het publiek te trekken. Uitgedost en opgedirkt, met een handig gebruik van camera en microfoon, weten zij de aandacht te boeien. Het gesproken woord wordt verlucht met allerlei flitsende beelden. Het luistert makkelijk. Je hoeft niet diep na te denken, zo lijkt me. De media hebben macht. Ze beïnvloeden de massa en ze maken in zekere zin uit hoe we moeten denken over de actualiteit. Sympathie en verguizing worden grif de huiskamer ingedragen en overgedragen op de kijkers.

De dominee op de kansel staat in een heel andere omgeving. Hij beschikt niet over al die middelen, die de media ten dienste staan. Hij brengt het Woord in onopgesmukte vorm, en dan nog wel het Woord. Dat betekent ook inhoudelijk een groot onderscheid. Onderwerpen van de ombudsman of die uit de actualiteit, lenen er zich voor om erover door te praten. Maar het Woord van God lijkt veelal die macht niet in die mate te bezitten. Een mooie preek, zo zei laatst een ambtsdrager, maar wat kun je ermee in de wereld van alledag? De kansel staat te ver weg van het maatschappelijk gebeuren, zo vinden velen. Zowel vorm als inhoud stellen de moderne mens teleur. Veel christenen, ook onder ons, gaan ervan uit dat de traditionele kerkdienst zijn tijd gehad heeft. Er gaapt een kloof tussen de kansel en de kerkbank. Je loopt

regelmatig aan tegen mensen die Ds. "Arie van der Veer" verkiezen boven de gewone dienst op zondag. Het wordt immers op dezelfde tijd uitgezonden als waarop de kerk haar deuren ontsluit. Paulus heeft in zijn dagen reeds geworsteld met wat hij noemt, de dwaasheid der prediking (1 Cor. 1:21). Dat had dan vooral met de inhoud te maken, al waren er toen ook mensen die vonden dat zijn presentatie te weinig indruk maakte (2 Cor. 10:10). Joden ergerden zich aan zijn preken en Grieken haalden verachtelijk de schouders op. Het kruis van Christus kon hen niet boeien. Het stond haaks op het levensgevoel van de Griek, die juist de voorkeur gaf aan welsprekendheid en allerei meeslepende onderwerpen. Zij zochten wijsheid en geen dwaasheid.

Deze gedachten keren in onze tijd versterkt terug. Als anderen enthousiast praten op maandag over de sport van gisteren, dan wordt het moeilijk om te spreken over een onderwerp uit de preek. Feitelijk is het toch ten diepste zo, dat het kruis van Christus niet boeit en echt overkomt bij de mens van nu. Een stadion vol juichende mensen is intens betrokken bij het spel van een bal van dertig centimeter doorsnee, maar de kerk met een boodschap op leven en dood kan zonder meer niet rekenen op de werkelijke landing van het Woord.

Sluiten we onze ogen niet voor de werkelijkheid. De tijd lijkt voorbij dat mensen met heilbegeerte uitzagen naar de preek in de hoop dat de Heere wilde spreken tot het hart. Natuurlijk zijn er ook nu nog mensen die met vreugde in de kerk komen, maar hun aantal is wel sterk teruggelopen.

Bijbelstudie en cursus

Een andere oorzaak van de afnemende interesse bij de kerkdiensten is te zoeken in allerlei andere kerkelijke activiteiten, die er zijn. Om die reden vinden sommigen het ook niet eens zo erg dat de kerk minder gevuld is 's zondags. Er zijn immers wel bijbelstudie-avonden en er zijn ook cursussen die verrassend veel mensen trekken. De preek wordt als moeilijk ervaren, maar een cursus mag daarentegen weer best tot doordenken stemmen. Tijdens al zulke bijeenkomsten kunnen we meespreken en kunnen we iets terug zeggen; op die manier kunnen we echt communiceren. Wat hiervan te zeggen?

Het is heel goed dat mensen willen deelnemen aan het proces van

Bijbelonderzoek. De zondagse dienst voorziet niet in al onze behoeften. We hebben ook contacten nodig met anderen en we zitten met vragen, die we graag stellen in de kring van geïnteresseerden. De werkweek vraagt ook om invulling.

Toch zou het beter zijn zuke activiteiten te zoeken in het gemeentelijke verenigingsleven. Daar wordt de mogelijkheid geboden om in gesprek te gaan over het Woord van God. Bijbelstudie, hoe goed ook op zichzelf, staat te los van het gemeentelijke leven en mist een officiële lijn met kerkenraad en gemeente. De gesprekken zijn vrijblijvender en er is geen ambtelijke leiding. Laten we trachten in de gemeente opbouwend bezig te zijn. Het zal op den duur blijken dat we met deze ontwikkelingen achter op geraakt zijn en de schade is dan onherstelbaar. Deze zaken bieden in ieder geval geen alternatief voor de prediking.

Ik merk dat de opkomst in de kring van gemeenten rond ons blad aanzienlijk beter is dan in meer modern getinte gemeenten. Dat is natuurlijk geen verdienste, maar we mogen wel dankbaar zijn, dat de middelen er nog zijn en dat de kanalen voor het werk van de Heilige Geest nog bestaan.

Geestelijk verval

Een derde oorzaak ligt naar mijn gedachte in het dalende peil van het geestelijk leven. Ik kan mij goed voorstellen dat de preek zijn kracht verliest, als we daarin niet echt de stem van de Heere beluisteren. Zonder Hem wordt het allemaal een menselijk gebeuren. Het werd reeds aangetoond dat we als kerk niet kunnen concurreren met de flitsende stijlen van de wereld. We moeten gaan inzien dat de Geest van Pinksteren het alleen kan doen. Er was aan Petrus niets bijzonders en hij had zelfs allerlei dingen tegen, zo kort na de verloochening. Het deed er ook geen goed aan dat het Galileërs waren die getuigden van de opstanding. Bovendien waren de hoorders zeker niet in de dispositie om welwillend te luisteren. De spits van de preek was vlijmscherp en diep ontluisterend voor de menigte. Zelden bestond er zo'n grote afstand tussen de hoorders en de prediker. Maar de preek werd door de werking van de Heilige Geest een onwederstandelijk wapen om de mensen te raken. De boodschap van de Pinksterpreek ging over een onderwerp, dat in de publieke opinie van die dagen alleen maar smaad en verach-

ting opriep. Maar de mensen raakten in de diepste crisis en zij werden in enkele ogenblikken andere mensen. Zou de Heere nu niet machtig zijn om dezelfde wonderen te doen? Snijden onze contra-argumenten rond de preek werkelijk hout als we denken aan de preek van Petrus? Zegt Pinksteren ons niet dat wij iets wezenlijks missen, dat er toen wel was? Maar worden we ook niet duidelijk bepaald bij het feit, dat de Heere door die dwaasheid der prediking wil werken, ook nu nog? Zou voor de Heere iets te wonderlijk zijn? Hij kan ook nu nog Zijn Woord gebruiken. Maar dat vraagt van ons dat we de crisis onder ogen zien en vanuit de nood tot de Heere gaan roepen. Er is ook voor het heden nog alle hoop. Jezus Christus is gisteren en heden Dezelfde en tot in der eeuwigheid. Daar ligt ook de verwachting voor de prediking. Dus niet alleen rustig doorgaan met preken en luisteren zonder meer, maar in het geloof gaan smeken om gescheurde hemelen. Dan zal Gods Woord niet ledig wederkeren maar het zal doen hetgeen Hem behaagt. Jonathan Edwards hield ooit een preek, waarin hij zijn hoorders op een bijzonder ernstige wijze beschuldigde van hun zonden en tekorten. We zouden een totale afwijzing hebben verwacht. Het werd echter het startschot tot een grote opleving. Als de Heere werkt, kan niemand dat tegenhouden. Daarom moeten we ons niet laten ontmoedigen door de vele argumenten die in onze tijd gebruikt worden tegen de prediking van het Evangelie. Onze Catechismus geeft een duidelijk antwoord op de vraag vanwaar het geloof komt. "Van de Heilige Geest, Die het geloof in onze harten werkt door de verkondiging van het Heilig Evangelie en het sterkt door het

gebruik der sacramenten" (zondag 25). Het woord "prediken" met afleidingen komt ongeveer 125 keer voor in de Bijbel. Het is een centraal woord. Het deed voorheen krachtige daden, dat zal en kan het ook nu nog doen. Als we dan van mening zijn dat er geen nut uit voortkomt, dan is het dringend nodig dat we onderzoeken wat daarvan de oorzaken zijn.

Ik denk aan Jona. Zijn prediking in Ninevé is wel heel opmerkelijk. Men zou kunnen verwachten dat er geen enkel nut van verwacht kon worden. Om drie redenen. Om de prediker, om de hoorders en om de preek. De prediker immers was vaak niet op zijn plaats. Hij zou in onze tijd misschien ook wel van zijn taak ontheven zijn geworden. Hij deserteerde en hij had maar moeite genoeg met zijn opdracht. De hoorders waren eveneens ver beneden peil. Het waren heidenen die het oordeel over zich hadden ingeroepen. Een definitief oordeel. En dan de preek. Zou deze gehouden worden in de meeste kerken in Nederland, dan zou deze volkomen afgekeurd zijn geworden vanwege een gemis aan evangelische inhoud. "Nog veertig dagen, dan zal Ninevé worden omgekeerd, Amen". Ondanks deze drie ernstige belemmeringen sloeg de boodschap in. Laten wij ons onderzoeken hoe het komt, dat zovelen klagen over een tekort aan communicatie rond de prediking. Er is moed voor de prediking, ook nu en de vrucht zal groter zijn dan die van de TV, omdat de Heere op Zijn tijd Zijn Woord zal stellen tot een lof op aarde. Missen we dit nog, vragen we dan met Jesaja: "Hoe lang, Heere?" De Heere Zelf zal eens op Zijn tijd de vrucht op Zijn Woord openbaren.

P. Roos

VRIJHEDEN - 1

Cartoons

Er is heel wat losgemaakt door de publicatie van een aantal cartoons in een Deense krant. Cartoons, die weer overgenomen zijn door andere kranten in andere landen. Cartoons, die een aanval zijn op de Islam, het geloof van de Mohammedanen, en die de draak steken met de grote profeet van die religie, Mohammed. Grote verontwaardiging in Moslim-landen was er het gevolg van. Verontwaardiging die zich uitte in massale demonstraties, brandstichting, aan-

vallen op buitenlanders en dergelijke. Er zijn zelfs doden gevallen.

Hoe het allemaal af zal lopen is op dit moment nog niet te overzien. In ieder geval is er voorlopig een dikke streep gehaald door de pogingen om vreedzaam met elkaar samen te leven als mensen die een verschillende religie zijn toegedaan. Het streven naar de hooggeroemde integratie heeft hierdoor weer een zware knauw gekregen. Natuurlijk zit de Deense regering er mee. Elke democratisch tot stand

gekomen regering zou er mee zitten. Want de grondwetten van de democratieën garanderen een aantal vrijheden. Onder andere de vrijheid van meningsuiting; de vrijheid van drukpers; de vrijheid van godsdienst en nog andere vrijheden.

Vanwege die vrijheden is er druk ontstaan op heel wat regeringen. Ook op de onze. Er zou duidelijker taal moeten worden gesproken. Cartoons, zoals die gepubliceerd zijn in Denemarken, moeten immers kunnen. Die vallen binnen de grondwettelijke vrijheden. En die vrijheden zijn onaantastbaar.

Het was voor onze minister-president dan ook een hele toer om niet nog meer olie op het vuur te gooien. Van hem werd in feite gevraagd dat hij het plaatsen van dergelijke cartoons zou verdedigen, maar dat is nog niet zo gemakkelijk. Tegelijkertijd moest hij natuurlijk de genoemde vrijheden nog eens te onderstrepen. Gelukkige omstandigheid hierbij was dat ook Moslim-landen en de daar verschijnende kranten wel het een en ander durven publiceren in de richting van de staat Israël en de Joden, dat er wat laster en belediging betreft ook niet om liegt. De indruk werd nu gewekt, dat terwijl beide zaken in feite af te keuren zijn, ze gemakshalve ook wel weer tegen elkaar weggestreept konden worden.

Probleem

Intussen is er kennelijk met de vrijheden tegelijk een probleem geschapen. Een probleem dat er zozeer nog niet was op het moment dat men deze vrijheden in de grondwet verankerde. Maar aangezien er altijd mensen zijn - dat blijkt ook nu weer - die er hun hobby van maken om de grenzen af te tasten en om uit te proberen hoe ver ze gaan kunnen, zijn de vrijheden nu toch wel wat problematisch geworden.

Begrijp me niet verkeerd. Natuurlijk mogen we dankbaar zijn dat we in een land leven waarin we bepaalde grondwettelijke vrijheden bezitten. Stel je voor dat je moet leven in een land en onder een bewind waar de vrijheid van godsdienst niet bestaat. Dictaturen van allerlei snit hebben genoegzaam bewezen, dat het leven van de burgers dan op heel wat punten bemoeilijkt wordt en in sommige gevallen zelfs ondragelijk wordt.

Laten we God ervoor danken als we in een vrij land leven.

Maar dan moeten die vrijheden niet misbruikt gaan worden. En daar lijkt het vandaag op. Nee, daar lijkt het niet alleen op, dat is ook al aan de gang. Vrijheid van meningsuiting wordt gebruikt als een vrijheid om anderen te schofferen, te beledigen, te schoppen. Ja, die vrijheid wordt gebruikt om godslasterlijke taal te spreken en de diepste religieuze gevoelens van mensen te kwetsen.

Kwetsen

Nee, ik heb niets met de Islam. Het geloof in Allah en zijn profeet Mohammed is net als het geloof van andere religies, behalve het christelijke geloof, af te wijzen. Het kent niet de bevrijdende waarheid, die de Heere Jezus heeft verkondigd toen Hij zei: Ik ben de weg! De Islam wijst een andere weg en die weg brengt geen verlossing, maar loopt dood. Daar hoeven we niet lang over te delibereren, tenminste als de Bijbel ons kompas is.

Maar daarmee is niet ontkend, dat de Islam bij velen van onze medemensen diepe religieuze gevoelens oproept. Gevoelens, die hen heilig zijn. En ook al zijn we het daar duizendmaal mee oneens, prangt de vraag of die gevoelens dan zo keihard gekwetst moeten worden? Moet alle respect voor de mens en zijn gevoelens dan overboord gegooid worden?

Laten we het anders stellen en van een andere kant benaderen. Het gebeurt ook, dat ons christelijk geloof bespot wordt; dat met de Heere Jezus de draak gestoken wordt. Hij is ook wel eens voor 'rotte vis' uitgemaakt. En op andere manieren is godslasterlijk gesproken en geschreven. De in november 2004 vermoorde Theo van Gogh kon er wat van. Hoe kwam dat aan? Hoe diep raakte het u en mij? Deed het geen pijn, om op die manier Hem, die ons in het geloof dierbaarder geworden is dan wie dan ook, te horen beledigen en door de modder halen?

Nee, we zijn niet de straat op gegaan om te demonstreren. We hebben geen brand gesticht. Nog minder is er een van ons op hem af gegaan met een geladen pistool en een scherp geslepen mes. Maar hebben we nog kunnen bidden voor de bekering van die spotter? Of hebben we - ook heel legitiem - met de Psalmen van weleer

misschien verzucht dat de Heere zou opstaan en Zich Zijn zaak zou aantrekken?

Overigens is er wel gebruik gemaakt van pistool en mes. Dat heeft een eveneens gekrenkte moslim gedaan. En hij heeft raak geschoten en gestoken. De dood was het gevolg. Wij keuren dat af. Grondig. En terecht doen we dat. Wij hebben ons niet te wreken. Als iemand u op de rechterwang slaat keer hem dan ook de andere toe, zei onze Meester. We hebben het over te geven in de handen van Hem die rechtvaardig oordeelt. En Hij heeft intussen over Theo van Gogh recht gesproken.

Maar als onze reacties dan anders zijn, de gevoelens die gekrenkt en gekwetst zijn, zijn tot op zekere hoogte wel vergelijkbaar. En hier doemt dan het probleem op hoe we met onze grondwettelijke vrijheden omgaan. Gebruiken we die of misbruiken we ze?

Journalistiek

Er zijn mensen, die graag hun grenzen aftasten. Nu is dat iets wat in de regel bij een bepaalde leeftijd hoort. Zeg maar de kindertijd. U ziet dat bij kinderen. Ze proberen je uit. Hoe ver kunnen ze gaan? Wanneer klinkt er een verbod? En iedere keer wordt geprobeerd de grens te verleggen. Ja, we zien het bij kinderen. We zien het in verhevigde mate bij pubers, althans in een aantal gevallen. Dan is het ook nog een groter probleem. Hun verzet is minder snel te breken en hun neiging is moeilijker te temmen. Soms vergalt dat veel in de huiselijke sfeer en ouders en ook de jongere kinderen kunnen er wel een zwaar onder zuchten.

Maar het mag toch verwacht worden dat zulke dingen een keer voorbij zullen zijn. Bij het volwassen worden moet zo iets toch een keer stoppen. Ja, dat zou verwacht mogen worden. Maar het is niet altijd zo. Er zijn mensen, die aan deze neiging blijven toegeven en die er een zichtbaar vermaak in scheppen te blijven kijken naar hoe ver ze gaan kunnen. Ze zijn lastig voor hun omgeving. Keer op keer blijkt dat je beter een eindje bij hen uit de buurt kunt blijven.

Een categorie mensen, bij wie deze neiging ook niet gemakkelijk over lijkt te gaan is de categorie van de journalisten. De goeden onder hen niet te na

gesproken - dat zij met nadruk gezegd. Maar in het journaal zijn er maar genoeg die altijd weer op zoek zijn naar dingen waarmee ze 'de kachel kunnen aanmaken'. Het is zelfs zover gekomen, dat de media in onze tijd een soort niet op democratische wijze gekozen macht zijn gaan vormen, die er voor zorgt dat allerlei dingen aan de orde worden gesteld. Men noemt dat vrije nieuwsgaring, maar het is in feite niet veel anders dan het maken van nieuws.

Hoe vaak wordt er niet een minister naar de Tweede Kamer geroepen om dingen uit te leggen, die via de media aan de orde zijn gekomen. De politiek loopt veelal achter de media aan. Soms hebben die media met een bepaalde zaak gelijk: de overheid moet inderdaad gecontroleerd worden en al is daar de Tweede Kamer voor, het is niet bij voorbaat uitgesloten dat ze daar ook wel eens slapen. Maar niet zelden is een zaak door de media tot groteske vormen opgeblazen en uit proporties gehaald.

Er is weer eens misbruik gemaakt van een bepaalde verantwoordelijkheid.

Welnu, ik wil maar zeggen, dat het gevaar volop aanwezig is dat van bepaalde vrijheden misbruik wordt gemaakt.

Zoals dat mijns inziens met de gewraakte cartoons ook het geval is. Journalisten mogen zich wel afvragen wat ze kunnen veroorzaken. Dat geldt zeker voor journalisten van media, die christelijk willen heten, of zelfs reformatorisch. Wat in de politiek geldt, geldt namelijk zeker ook in de kerken. Er gaat iets helemaal mis als kranten gaan bepalen wat er op de agenda van kerkelijke vergaderingen zou moeten komen te staan.

Maar er zijn toch dingen die gesignaleerd mogen worden? Dingen ook, die weerlegd mogen worden en zelfs moeten worden en dat dan ook nog in duidelijke taal? Dat doet de Heere in Zijn Woord immers ook. Er mag toch ook discussie zijn over bepaalde zaken? Zelfs wel polemiek, desnoods op het scherp van de snede. En er mag in wat geschreven wordt, zeker als het over ernstige zaken gaat, ook wel eens iets van verontwaardiging doorklinken? Misschien mag hier zelfs ook af en toe het wapen van de spot wel eens gebruikt worden. Vinden we dat ook niet terug in de Bijbel? Allemaal dingen die het waard zijn om verder overdacht te worden, zeker als

we het zoeken te doen in het licht van Gods Woord, dat ook in deze dingen ons kompas dient te zijn. Intussen blijven de waarschuwingen tegen het misbruik van de tong (en van de pen of de p.c.) wel in Jac. 3 staan.

Nee, ik bedoel niet te propageren, dat we onze vrijheden aan banden zullen leggen. Wat ik wel zeg is dat er op

Verborgene zonden.

"Wat bedoelt David eigenlijk als hij in Psalm 19:13 bidt om de reiniging van zijn verborgen afdwalingen? Men mag zijn zonden toch niet voor de Heere verbergen? Of bidt hij om vergeving voor het feit dat hij zijn zonde voor de Heere verborgen hield?"

Zo luidt de vraag die thans ter beantwoording voor ons ligt. Ik vind het fijn dat er in de vragen een grote diversiteit ligt. Dit is een mooie vraag die het geestelijk leven raakt.

Met 'verborgen afdwalingen' bedoelt David die zonden die voor hem verborgen zijn! Zonden die hij zich niet bewust is ze bedreven te hebben, maar die dan toch maar zijn begaan!

Als David zegt: Ik verborg geen kwaad dat in mij werd gevonden, dan zegt hij dat hij alles waaraan de Heere hem ontdekte eerlijk als schuld voor God wilde belijden. Hij hield geen verontschuldiging meer over, en dat zei hij dan ook tegen de Heere: Heere, U bent recht, Uw doen is rein, Uw vonnis gans rechtvaardig.

David erkende schuldig te staan aan hetgeen hem van Godswege werd voorgehouden. Maar nu hij zijn hart leerde kennen als een vuile bron van allerlei wanbedrijven, vreest hij dat er nog veel meer leeft in zijn binnenste, waarvan hij zich niet bewust is op dat moment, maar waar de Heere wel weet van heeft. David is in deze Psalm zo teer gesteld dat hij om algehele reiniging pleit, ook van de zaken die hij zich niet bewust is, de zaken die (nog) voor hem verborgen zijn. Het is de liefde die zo spreekt, die ons teer maakt en wenst die goede en goeddoende God geen verdriet te doen.

Het gebed komt voort uit zelfkennis en de behoefte aan de smaak van Gods vergevende zondaarsliefde. Het

een verantwoorde manier mee omgaan moet worden. Door iedereen. Door politici, door journalisten en door de gewone man. Maar kunnen we dat? Of verwachten we dan teveel van zondige mensen? Hier ligt een vraag die nadere bezinning verdient.

P. den Butter

VRAGENRUBRIEK

gebed komt dus niet voort uit een wantrouwen tegenover God, maar uit een hartelijk geloof in God, Die David volledig aanneemt tot Zijn kind.

We zeggen ook wel: een mens doet zonde, omdat hij zonde is! Dat besef doet smeken om algehele reiniging. Om ontdekking ook: Zie, of er bij mij een schadelijke weg is, en leidt mij op de eeuwige weg!

De Bijbel spreekt ook van heimelijke zonden. Zie Psalm 90:8. Dat is wat anders als waar David het in Psalm 19 over heeft. Heimelijke zonden zijn die misdaden, die wij heimelijk, in het verborgen bedrijven. De zonden waar mijn naaste niet van weet. Maar waar ikzelf wel terdege weet van heb, maar die ik verborgen houd. Zelfs voor God!

Maar dat laatste kan toch niet? Nee, natuurlijk niet! Alle dingen zijn naakt en geopend voor Gods alziend oog, Hebr. 4:13 We moesten dat meer beseffen. God zal alle zonden voor ogen stellen in de dag der dagen en dan zal er geen ontkoming meer zijn. Nodig is het om in het heden eerlijk te worden voor God. Heimelijke zonden moeten beleden zonden worden. En dat zullen zij zeker worden als we zien tegen Wie we zondigen en wat de zonde ten diepste is!

Dwaas is het dus als we als een Achan na zijn diefstal rustig naar bed gaan, tevreden dat niemand ons gezien heeft. Het komt allemaal uit. Hoe nodig is het om voor de ontmaskering en de openbare beschuldiging en bewijsvoering zelf te mogen komen, met de koorden der veroordeling om de hals en onze schuld voor God te mogen belijden! En Gods vergevende zondaarsliefde is groot om Diens wil, Die van geen verborgen en geen heimelijke zonden wist, maar volkomen rechtvaardig was, de Heere Jezus Christus. Toch is Hij tot zonde gemaakt, opdat anderen (goddelozen) zouden worden rechtvaardig-

heid Gods in Hem, 2 Kor. 5:21. Wie van dit wonder iets ervaren mag, gaat oprechtheid en waarheid lief krijgen en beoefenen.

K. Hoefnagel

BOEKBESPREKING

IK STA AAN DE DEUR EN IK KLOP

Obadiah Sedgwick, *Ik sta aan de deur en ik klop*, 148 blz., paperback, € 12,90, Uitgeverij Den Hertog, Houten, ISBN 90-331-1929-3.

De auteur leefde van ca. 1600- 1657. in het 'Ten geleide' wordt in het kort zijn leven beschreven. Hij was onder meer predikant van de St. Paul's in Covent Garden. Hij werd in 1643 afgevaardigd naar de Synode van Westminster en mocht een belangrijke bijdrage leveren aan het werk van de Synode. Sedgwick heeft veel werken geschreven, waarvan er ook een behoorlijk aantal in het Nederlands werden vertaald. Het boek "Ik sta aan de deur en ik klop" bevat overdenkingen over Openbaring 3:20 "Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop; indien iemand Mijn stem zal horen en de deur opendoen, Ik zal tot hem inkomen, en Ik zal met hem avondmaal houden, en hij met Mij." De oorspronkelijke uitgave draagt de titel 'The riches of grace displayed' (London 1657). In 1676 kwam het voor het eerst uit in Nederland onder de titel 'De rijckdom der Genade'. De nu verschenen uitgave is herschreven in hedendaags Nederlands. Het boek bevat zeven preken over Openbaring 3:20. Vele behartenswaardige zaken hebben we gelezen.

Christus de Eerste

Terecht schrijft de auteur op blz.18 dat de mens niet de eerste is in het werk der genade, maar dat Christus de Eerste is. Als Christus niet de Eerste zou zijn, zou er niemand zalig worden. Als Christus niet de eerste zou zijn, zou er geen enkel hart voor Hem geopend worden. De schrijver merkt op dat het te verwachten zou zijn dat een arme gaat bedelen bij een rijke en dat een zieke naar de dokter gaat. Maar hier is het juist andersom. De rijke gaat naar de arme toe en de dokter gaat naar de zieke toe. We lezen dan het volgende: "Indien u aanmerkt en overweegt het onderzoek dat Christus aan de zondaar doet, dan zou u wat de orde van doen aangaat,

moeten denken dat de arme voor de deur van de Rijke moet komen en dat de zieke tot of om de Medicijnmeester moest gaan. Maar zie! Hier komt de Rijke nu voor de deur van de arme en de Medicijnmeester komt ongeroepen tot het huis van de zieke. Zij kwamen niet eerst tot Christus, maar Christus kwam eerst tot hen. Christus is niet alleen 'gekomen om zalig te maken', maar ook 'om te zoeken dat verloren was.' Christus komt de zondaar voor met Zijn vriendelijkheid en met hun zaligheid."

Doodsstaat

Het komt in onze tijd nog al eens voor dat de mens wordt opgeroepen om zijn hart te openen voor Christus met voorbijgaan aan de doodsstaat van de gevallen mens. Het lijkt dan net alsof de mens zelf in eigen kracht zijn hart kan openen. De auteur tekent duidelijk de doodsstaat van de mens. De mens ligt vertreden in zijn bloed. Er is geen enkele verwachting van de mens die dood is in zonden en misdaden. Het hart van de gevallen mens zit vol van blakende vijandschap tegen God. Hij heeft zijn hart in Adam opengezet voor de satan, de wereld en de zonde en toegesloten voor God. Hoe zal dat ooit anders worden? Christus is het Die de deur opent. We lezen dienaangaande op blz. 23 "Ja, Hij deed de deur in Lydia open, terwijl zij hoorde en acht nam op hetgeen van Paulus gesproken werd (Hand. 16:4)."

Gewillig

Duidelijk verwoordt de schrijver dat Christus gewillig is om gebroken zondaren te helpen. Christus is gewillig arme, verloren zondaren te zaligen. We lezen op blz. 27: "Het is de deur van een verbroken hart waar Christus op klopt. Hij roept met name zulke zondaren toe: Komt tot Mij. Zie, Hij roept u, open uw deur voor een gebroken Zaligmaker. O gij zondaar, die gebroken van hart bent, laat Mij maar inkomen! Ik heb olie om uw pijn te verzachten en Ik heb balsem om uw wonden te genezen. Een antwoord voor deze uw zonden vindt u in Mijn bloed, in Mijn verdiensten en in Mijn genade. En Ik heb een Geest om uw ziel te wassen en te sieren. U kunt aan geen ding gebrek hebben dat Ik niet heb, noch kunt u enig goed begeren dat Ik niet vrijwillig aan u wil geven."

Ketenen

Er zijn vele oorzaken waardoor een

mensenkind de deur niet voor Christus wil openen. De auteur noemt er drie: de keten van zondig vermaak (de jongeling in Prediker 11:9), de keten van zondige winst (de rijke jongeling) en de keten van eigen gemak. Indien deze ketenen nooit verbroken worden, is het voor eeuwig verloren, dan is de toekomst de eeuwige duisternis. We lezen dan op blz. 41 "Deze ketenen zullen u vasthouden totdat u opgesloten en buitengesloten wordt met de ketenen van de eeuwige duisternis, tenzij God Zich over u ontfermt. Deze dingen zijn het die maken dat of de mens zich helemaal verhardt, of dat hij zich alleen geveinsd, wanneer het hem te pas komt, voor geeft dat hij voor Christus wil openen. Maar de lust tot de zonde sluit de deur spoedig weer toe. En hetzelfde doet de liefde tot de wereld en de liefde tot het gemak en de liefde tot vrijheid, tot aanzien, enz. "

Eis

De mens heeft de plicht de deur voor Christus te openen, maar hij kan het niet. Aan de ene kant mogen wij de eis van God niet doorstrepen en aan de andere kant mogen wij geen vermogens en krachten in de mens leggen die er niet zijn. Al is de mens duur verplicht de deur van zijn hart en leven voor Christus te openen, hij kan het niet, hij is daartoe geenszins in staat. Deze twee zaken worden ook nog wel eens verward in onze dagen. Dan wordt de plicht tot een mogelijkheid. We lezen met instemming op blz. 49 "U moet een onderscheid maken tussen plicht en bekwaamheid. Ik zeg niet dat een zondaar zijn deur voor Christus kan opendoen, maar dat hij dit behoort te doen. Zijn bekwaamheid is wat anders dan zijn verplichting. Alhoewel het waar is dat de zondaar in zijn bekering de deur voor Christus metterdaad opent, toch moeten wij onderscheid maken tussen hetgeen hij doet door zijn eigen kracht en tussen hetgeen hij doet door een gegeven kracht. Het eerste ontkennen wij en het tweede bevestigen wij." Van het openen van de deur van hart en leven zal niet de mens, maar God alleen de eer krijgen.

Kenmerken

De auteur ziet de vraag onder ogen hoe iemand kan weten of Christus inderdaad gekomen is en de ziel in bezit genomen heeft. Dat is een vraag die het zeker waard is onder ogen te zien. We lezen op blz. 103 "Dat blijkt

Stenen gooien op Urk

De Themadag commissie van de gezamenlijk CGK kerken uit Urk heeft het thema "Stenen gooien op Urk" gekozen voor de jaarlijkse bezinnings- en ontmoetingsdag, welke zaterdag 18 februari in kerkgebouw "De Schuilplaats" te Urk zal worden gehouden.

Een dag die ieder jaar door vele jongeren wordt bezocht. Aan de hand van Johannus 8 zal het geheel zich toespitsen op de volgende levensvragen: Wie van jullie gooit?... Wie van jullie gaat weg? en als laatste het appel met de oproep: Wie van jullie blijft! Gezien de thema indeling belooft het een mooie maar ook zinvolle dag te worden.

Er is een morgen en middag-bijeenkomst aanvangstijden 10:30 uur en 14:00 uur. Verder staat de dag onder leiding van de bekende predikant ds. J. Westerink.

Het kinder/jeugd koor "De Blijde Stem" met Minne Veldman als dirigent verleent medewerking aan deze dag. Daarnaast zullen de sprekers Drs. A. Huygen en Ds. P. Roos ieder een deelthema verzorgen.

(zie ook voor meer informatie: <http://themadag.filternet.nl>)

uit Zijn hartverheugende uitnemendheid, uit Zijn krachtadige werking, uit Zijn ontzaglijke hoogte en uit onze aanhoudende onverzadigbaarheid." Zo'n ziel mag zich verheugen in de wonderbare Verlosser, in de wonderbare voldoening en in de wonderbare gelukzaligheid. Zo'n ziel roept het uit, zo lezen we op blz. 103: "Ik ben voldaan, ik heb genoeg; de Parel is gevonden, de Voortreffelijkste uit tienduizend is mijne. Gelijk de zon alle sterren verduistert, zo zinkt alles in het niet vergeleken bij Christus." Ook blijkt de krachtadige werking van Christus. Christus reinigt en zuivert de ziel door Zijn Geest. De hoogte van Christus blijkt hieruit dat Hij Zijn troon en heerschappij opricht in het hart. De ziel is gewillig gehoorzaam aan Hem. Een martelaar verwoordde dit op deze wijze:

"Geen ander dan Christus, geen ander dan Christus. Ik wil niemand kennen dan Christus, niemand bekennen dan Christus, niemand liefhebben dan Christus en niemand dienen dan Christus." (blz. 105). Wanneer Christus een ziel in bezit genomen heeft, dan wil die ziel ook steeds meer in het bezit van Christus zijn. Zo'n ziel wil dat alles onder de heerschappij van Christus komt.

Verbrijzeling

Christus is gezonden om te verbinden de gebrokenen van hart. Op treffende wijze wordt dit verwoord op blz. 138 "Een gebroken hart en een gebroken Christus willen wel samen zijn, maar een zondaar die hard van hart is en een genadige Christus kunnen dat niet. Een hart dat alleen vernederd is, is een wettisch hart, dat wil zeggen, bekwaam om door de wet behandeld te worden. Een gebroken hart is een evangelisch hart, bekwaam voor Christus om er gemeenschap mee te hebben. 'Ik woon in de hoogte en in het heilige, en bij die, die van een verbrijzelde en nederige geest is, opdat Ik levend make de geest der nederigen' (Jes. 57:15)." Christus bewijst barmhartigheid aan een verbroken hart.

Breken met de zonde

Van nature wil een mens niet met zijn zonden breken. Hij wil de ongerechtigheid niet vaarwel zeggen. Hij wil de overtredingen van Gods wet niet bestrijden. Ieder is van nature aan zijn lusten gehecht. We lezen op blz. 139: "De zonde zegt: Ik zal u zoveel voordeel en zoveel vermaak toebrengen.

En de zondaar zegt: Ik zal mijn hele hart en al mijn liefde en krachten en dienst aan u leveren. Maar deze gemeenschap moet afgebroken worden, want wees ervan verzekerd dat u anders geen gemeenschap met Christus hebt." Het is onmogelijk twee heren te dienen. De Heere eist het gehele leven, alle krachten van ziel en lichaam beide. Een hart dat blijft opgaan in de zonde, kan geen gemeenschap met Christus hebben. Een hart dat niet gebroken heeft met de zonde is niet geopend voor Christus.

Liefde tot Christus

Er zijn mensen die Christus alleen maar willen hebben voor eigen voordeel. Het is net als met iemand die een arm heeft gebroken en daarom een dokter nodig heeft om die arm te zetten. Maar als dat is gebeurd, heeft hij die dokter niet meer nodig. Zo zijn er die Christus alleen nodig hebben om van de hel te verlossen. We lezen op blz. 144 "Hij wenst van Christus om voor de hel bewaard te worden en daarmee is hij voldaan. Hij wenst dat zijn verontrust geweten door Christus gestild wordt en dan is hij klaar met Christus. Maar in een gemeenschap met Christus kleeft de ziel Christus aan. Christus is alles voor hem en daarom verlangt hij meer en meer naar Christus. 'Heere, geef ons altijd dit brood.' Iedere weldaad die wij van Christus ontvangen, brengt in de ontvanger een grotere liefde tot en een groter verlangen naar Christus voort. Gelijk, om zo te spreken, iedere druppel olie meer licht en leven aan een lamp geeft."

A. van Heteren

Zaterdag 18 februari 2006
Themadag Urk
Morgenbijeenkomst
aanvang 10:30 uur
Middagbijeenkomst
aanvang 14:00 uur
Thema:
Stenen gooien op Urk!
o.a. jeh. 8: 1-12
Wie van jullie?
jeh. 8: 4-5
drs. A. Huygen
Wie van jullie gaat weg?
jeh. 8: 9
ds. P. Roos
Wie van jullie blijft?
jeh. 8: 10-11
ds. J. Westerink
Met medewerking
van kinderkoor
'De Blijde Stem'
o.l.v. Minne Veldman
Kerkgebouw
De Schuilplaats
Almerlaan 22, Urk

Zorg dichtbij

Rotterdam Gouda Veenendaal
Zwijndrecht Gorinchem
Goes

Actief in uw regio!

Waar u ook woont,
Agathos brengt zorg dichtbij.

- Huishoudelijke verzorging
- Persoonlijke verzorging
- Verpleging
- Psychosociale zorg

Bel de Zorglijn (010) 264 07 77 en u krijgt uw rayoncoördinator aan de lijn. Agathos stelt zelf indicaties voor veel zorgvragen. Kunnen we geen indicatie stellen? Dan begeleiden we u bij de CIZ-aanvraag. U ziet, ook indicatiestelling is onze zorg!

Agathos
THUISZORG

T 010 264 07 77 | www.agathos-thuiszorg.nl
Zorg met een eigen kleur